

[Statsministeren]

har en regering, som på område efter område efter område må slås for sammen med et flertal i folketinget at beskære, reducere og nedsætte på offentlige udgiftsfelter, og så er det ikke så behageligt, hvis man skulle komme på et andet område og foreslå en række nye støtteformer legaliseret. Derfor er det blevet til forslaget om alene at sætte den statslige bistand til finansieringsinstituttet for dagspressen op fra de 4 mill. kr. til 7 mill. kr.

I den forbindelse har jeg endda lyst til at fremhæve, at her er jo ikke tale om et egentligt gratis tilskud. Beløbet blev i 1975 sat til 4 mill. kr. og var en form for vederlag i forbindelse med, at dagspressen gratis trykker klaselotteriets trækingslister. Nu sættes det beløb op til 7 mill. kr. Det er der behov for, og dér stopper vi.

Jeg vil godt anerkende – som andre også har været inde på det – at kommissionens flertal, der jo bestod af ca. $\frac{2}{3}$ af kommissionens, jeg havde nær sagt utallige medlemmer, er nået frem til et kompromis, som er moderat. Det synes jeg også fortjener anerkendelse. Men på den anden side: regeringen kan ikke være bundet af et kommissionsflertal. Jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at kommissionens store flertal slet, slet ikke falder for fristelsen til f. eks. at anbefale i Danmark på kortere eller længere sigt pressestøtteformer som dem, vi kender i vort naboland Sverige og andre steder. Efter min opfattelse er pressestøtteformerne i Sverige groteske, og de har jo endda vist sig at være en hindring for naturlig og nødvendig teknisk modernisering.

Der er altså alligevel i kommissionens betænkning, som efter min opfattelse er et meget spændende og nyttigt dokument, en bunke interessante udredninger af dagspressens økonomiske forhold, dagspressens abonnementsforhold osv., som er meget værdifulde for enhver, som vil søge at sætte sig ind i dansk dagspresses vilkår.

Kommissionen har stillet 3 forslag om nye støtteformer, et forslag om indførelse af en særlig nødhjælpsordning, katastrofefonden, et forslag om indførelse af støtte til planlægning og etablering af nye blade og et forslag om indførelse af distributionsstøtte til abonnementsaviser. Dem kan man vende tilbage til en dag, hvis folketinget har ønske om det, men så stramt som økonomien nu må køres,

er øjeblikket efter regeringens opfattelse ikke egnet.

Der eksisterer jo som bekendt generelle støtteordninger, og de omfatter i virkeligheden et meget betydeligt beløb, nemlig ca. 440 mill. kr. Det drejer sig om momsfrigtagelsen for dagspressen, og det drejer sig om portolettelsen for dagspressen. Det er et stort beløb, og regeringen har ingen tanker om at ville stramme denne støtte, selv om der strammes på så mange andre områder for tiden.

Jeg vil godt sige i denne sammenhæng, at nogle vil kalde det støtte til aviserne. Jeg vil godt gøre et forsøg på at benævne det anderledes, for det er såmænd lige så berettiget: man kunne også kalde det støtte til læserne, for det bidrager jo til, at avispriserne i Danmark er nogenlunde tålelige.

Jeg har – og det har regeringens partier – principielt den opfattelse, at det fortrinsvis skal være læserne, der vælger, køber og betaler de aviser, de foretrækker. Regeringen ville være ængstelig for selektive ordninger, som begunstigede særligt udvalgte aviser. Det mener vi at vi skal undlade at komme ind på i det danske pressemønster.

Det er sandt, at vi i årtier har oplevet blade, der gik nedenunder og hjem, bladdøden, men jeg synes dog, vi kan glæde os over, at vi fortsat i Danmark har et meget smukt antal aviser, og man kan også roligt sige, at vi har aviser for enhver smag, selv den dårlige.

Kommissionen har principielt ikke skullet tage samfundsøkonomiske hensyn. Det har ikke været dens opgave i den forstand, men det skal nu engang en regering gøre, og vi har altså den opfattelse, at det forslag, som på nuværende tidspunkt var på sin plads, var en ajourføring af beløbsrammen for finansieringsinstituttet for dagspressen. Dertil og ikke længere har regeringen ønsket at gå. Jeg kan da godt fornemme, at der foreligger en mulighed for, at et flertal i folketinget eventuelt ville være fristet til at samle sig om nye udgifter. Det er slet ingen kunst. Kunsten er at lade være med at falde for fristelsen.

Arne Jensen (S):

En kort bemærkning. Jeg synes, vi har været vidne til en god og saglig førstebehandling. Jeg finder, at det bliver ganske spændende at følge udvalgsarbejdet. Vi er især